

**“मीठे बच्चे— पुरुषार्थ गरेर सर्वगुण सम्पन्न बन्नु छ, दैवीगुण धारण गर्नु छ। हेर्नु छ— ममा अहिलेसम्म के-
के अवगुण छन्? म आत्म-अभिमानी कति बनेको छु?”**

प्रश्नः— सेवाधारी बच्चाहरूको बुद्धिमा अब कुनचाहिँ लगन लागिरहनु पर्छ?

उत्तरः— मनुष्यहरूलाई देवता कसरी बनाउने, कसरी सबैलाई लक्ष्मी-नारायण, राम-सीताको जीवनी सुनाउने— यो लगन बच्चाहरूमा लागिरहनु पर्छ। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा बहुरूपी बनेर, भेष बदलेर टिपटप भएर जानु पर्छ। त्यहाँका पुजारीहरू सँग वा ट्रस्टीहरू सँग अलग समय लिएर मिल्नु पर्छ। फेरि युक्ति पूर्वक सोध— तपाईंले यो जुन मन्दिर बनाउनु भएको छ, यिनको जीवनी थाहा छ? युक्ति पूर्वक कुरा गर्दै उनलाई परिचय देऊ।

गीतः— हमारी तीर्थ न्यारा हैं....

ओम् शान्ति। गीतको अर्थ धेरै पटक सम्झाइएको छ। हामी अहिले यात्रा गरिरहेका छौं। फर्केर आफ्नो स्वीट होम जानको लागि। हामी अब ८४ जन्म पूरा गरेर फर्केर जाँदै छौं। यो कसले भन्छ? ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मणले। तिमी कर्मयोगी त हो नै। धन्धा आदि यो पनि कर्म हो। निद्रा पनि कर्म हो। कर्म त गर्नु नै पर्छ। तिमी यस यात्रामा बाबाको यादमा रह्यौ भने देवता जस्तो बन्छौ। मनमनाभवको अर्थ पनि यही हो— म एकलाई याद गर्नु भन्ने तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ। देवताहरू पनि यहाँका नै मनुष्य थिए। केवल उनीहरूको चित्र देखाइन्छ— यस्तो थिए। यहाँ लक्ष्मी-नारायण आएर गएका हुन्। यहाँ धेरै मन्दिर बनाउँछन्। यस्तो अरू कुनै राजा आदि छैनन्, जसको मन्दिर बनेका होऊन् र मनुष्य बसेर उनीहरूको महिमा गाऊन्। लक्ष्मी-नारायण, राधा-कृष्ण, राम-सीता सबैको महिमा गाउँछन्। सबैभन्दा धेरै महिमा हुन्छ लक्ष्मी-नारायणको। ती १६ कला सम्पूर्ण, यी १४ कला। यो कुरा तिमीले अहिले बुझेका छौ र तिमी फेरि यस्तै बनिरहेका छौ। उनीहरूलाई पनि कुनैले अवश्य यस्तो बनाएको हुनु पर्छ। बाबाले नै संगममा कर्म-अकर्म-विकर्मको गतिलाई सम्झाएर देवता बनाउनु भएको हो। हिन्दूहरूले देवताहरूको महिमा गाउँछन्— हजुर सर्वगुण सम्पन्न... आफूलाई देवता सम्झदैनन्। यहाँ महाराजा महारानी भएर गएका हुन्। उनमा दैवीगुण थियो त्यसैले उनलाई देवता भनिन्छ। थिए मनुष्य नै। क्राइस्ट, बुद्ध आदि पनि मनुष्य थिए। मनुष्यहरूको नै यो दुनियाँ हो। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर पनि मनुष्यले बनाउँछन्। लाखौं रूपैया खर्च गरेर मन्दिर बनाउँछन्। तर यो जानेका छैनन्— यिनलाई यो राजाई कसरी मिल्यो? यस्तो गुणवान कसरी बने? हामीले आफूलाई पापी, नीच किन भन्छौं? यो त धेरै अन्तर हुन जान्छ। एकै देशमा रहने ती पनि मनुष्य, हामी पनि मनुष्य। तर उनीहरूको चलन देवताको जस्तो र यस दुनियाँका मनुष्यहरूको चलन असुरको जस्तै छ। यो पनि बानी परेको छ— मन्दिरहरूमा गएर महिमा गाउँछन्। हुन् उनीहरू पनि मनुष्य तर उनमा दैवीगुण, हामीमा आसुरी गुण। मतलब हामी असुर हौं, उनीहरू देवता हुन्। भन्छन् असुर र देवताहरूको लडाई भयो। अब देवताहरू हुन्छन् स्वर्गमा, असुर हुन्छन् नर्कमा, देवताहरू यहाँ कसरी आए, कसरी लडाई गरे? नाम छ देवता, उनले लडाई कसरी गर्छन्? देवताहरूको राज्यमा असुरहरूको नाम निशान हुँदैन। असुरहरूको युग— कलियुग पुरानो पृथ्वी,

देवताहरूको युग— सत्ययुग नयाँ पृथ्वी, फेरि दुवैको युद्ध कसरी हुन्छ? देवताहरूलाई युद्ध गर्ने आवश्यकता छैन। उनीहरूले त वहाँ राज्य गर्छन्। कुरा धेरै सहज छ बुझ्न र बुझाउन। हामीले त्रिमूर्ति पनि देखाउँछौं। लक्ष्मी-नारायणलाई शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा यो राज्य दिनुभयो, तर मनुष्यले बुझेका छैनन्। भगवान् आएर सम्झाउनु हुन्छ— मनुष्यबाट देवता बन्नु छ त्यसैले दैवीगुण धारण गर, तैपनि बुझ्दैनन्। जसरी बाबाले लक्ष्मी-नारायणलाई यस्तो बनाउनु भयो, त्यस्तै अहिले तिमीलाई पनि बनाइरहनु भएको छ। पुरुषार्थ गरेर सर्वगुण सम्पन्न बन्नु पर्छ। हेर— ममा के अवगुण छ? देह-अभिमान धेरै छ। देवताहरू आत्म-अभिमानी थिए, वहाँ यो जान्दछन्— हामी आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। वहाँ अकाले मृत्यु हुँदैन, रोगी हुँदैनन्। सम्पूर्ण थिए, यथा राजा तथा प्रजा.... त्यसैले नाम नै स्वर्ग थियो। यहाँ छ नर्क। यदि कसैलाई तपाईं नर्कवासी हुनुहुन्छ भनेमा रिसाउँछन्। तिमीले सम्झाउन सक्छौ— जब भारत स्वर्ग थियो, त्यतिबेला लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। यो नर्क हो, उनीहरूको राज्य नै छैन। देवताहरू जो पूज्य थिए, उनै पुजारी बने। सतोप्रधानबाट तमोप्रधान हर चीज बन्नु पर्छ। यस्तो कुनै वस्तु छैन, जुन नयाँबाट पुरानो नहोस्। तिमी भेष बदलेर पनि जान सक्छौ। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा धेरै मेला लाग्छ। तिमीलाई यो लगन लाग्नु पर्छ, मनुष्यहरूलाई यो बताऊँ— उनीहरूलाई बाबाले यो राज्य-भाग्य कसरी दिनुभयो? अहिले त कसैले आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैन, सबै हिन्दू हुन्। हिन्दू कुनै धर्म होइन। हिन्दू धर्म कसले स्थापना गर्‍यो? कन्फ्रेन्समा लक्ष्मी-नारायणको चित्र पनि लिएर जानु पर्छ। यो फस्टक्लास चित्र हो। बम्बईमा लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर फस्टक्लास बनेको छ। बडो रमणीक चित्र छन्। फस्टक्लास कालिगढ हुन्छन्, त्यसैले चित्र पनि फस्टक्लास बनाउँछन्। लक्ष्मी-नारायणको झाँकी देखाएर उनीहरूलाई बुझाउनु पर्छ— यी को हुन्, यिनीहरूले कसरी यो पद पाए? यिनीहरूले पूरा ८४ जन्म लिएका छन्। अहिले फेरि यो राजयोग सिकिरहेका छन्— भविष्यमा देवता बन्नको लागि। मूल कुरा राम्रोसँग बुझाउनु पर्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्— प्रदर्शनीमा हामीले धेरै राम्रो सम्झायौं। तर धेरै राम्रो सँग त पछि गएर सम्झाउने छौ। अहिले त पुरुषार्थ अनुसार सम्झायौ। सुन्छन् धेरैले, तर एक कानबाट सुनेर अर्कोबाट निकालिदिन्छन्। बाबाले घरी-घरी भन्नुहुन्छ, पहिला सुरुमा बाबाको परिचय देऊ। बाबाले स्वर्ग बनाउनु भएको थियो। यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र खडा छ। हामी यस्तो बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेको छौं। प्रजापिता ब्रह्मा हुन् शिवबाबाको बच्चा। ब्रह्मालाई भगवान् भनिँदैन, उनी रचना हुन्। यी देवी-देवताहरूलाई राज्य-भाग्य हेभनली गड फादरले दिनुभयो— ब्रह्माद्वारा। अहिले शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा राज्य स्थापना गरिरहनु भएको छ। हामीले भन्छौं शिव भगवानुवाच— ब्रह्माद्वारा। उहाँ हामीलाई पढाउनेवाला हुनुहुन्छ। यसमा जोड दिनु छ— ठाँटले। धेरै बी.के. छन्। नशा सँग भन्नुपर्छ— म बी.के. शिवबाबाको नाति हुँ। शिवबाबासँग हामीलाई वर्सा मिलिरहेको छ, ब्रह्माद्वारा हामीलाई राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। हामीलाई एडाप्ट गर्नु भएको छ। शिवबाबा तपाईंको पनि दादा हुनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्माका तपाईं पनि बच्चा हुनुहुन्छ। केवल हामीले चिनेका छौं र वर्सा लिइरहेका छौं। तपाईंले चिन्नु भएको छैन, हामी तपाईंलाई परिचय दिन्छौं। तर कसैको भाग्यमा छैन भने बुझ्दैनन्। निश्चय गर्दैनन्— हामी बी.के. हौं। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा राजयोग सिकाउनु हुन्छ। हामीलाई पनि देवता

बनाउनु हुन्छ। शिव जयन्ती मनाउँछन्। यो भारत परमपिता परमात्माको बर्थ प्लेस हो। धेरै नशा सँग बोल्नु पर्छ। सर्वका सद्गति दाता एक बाबा हुनुहुन्छ, भारत उहाँको बर्थ प्लेस हो। अहिले बाबा फेरि आउनु भएको छ। जयन्ती मनाउँछन् तर उहाँ कहिले र कसको तनमा आउनु हुन्छ, यो जानेका छैनन्। अवश्य ब्रह्माको तनमा आउनु हुन्छ। नत्र राज्य भाग्य कसरी दिने, राजयोग कसरी सिकाउने? यसरी स्पष्ट गरेर बुझाउनु पर्छ। तपाईंले पनि बाबा सँग राज्य-भाग्य लिनुहोस्। महाभारत लडाईं सामुन्ने खडा छ। अहिले बाबासँग आफ्नो भक्तिको फल लिनुहोस्, हामी तपाईंलाई राय दिइरहेका छौं। धेरै आउँछन्। अनुहार मनुष्यको छ, तर चलन बाँदरको जस्तो।

तिमीले सम्झाऊ— हामी श्रीमतमा चल्छौं। यस यज्ञमा विघ्न पर्छन्। विषको कारण अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्छ। ब्रह्माकुमारीहरूको निन्दा यसैले हुन्छ किनकि विष (विकार) छुटाउँछन्। यसमा झगडा हुन्छ। बाबाले भन्नु भएको छ— काम महाशत्रु हो। यस समय सबै धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट छन्, सबै नर्कवासी छन्। बाबा आएर स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ। अहिले पुरुषार्थ गरेर बाबाबाट वर्सा लिनु छ। परमपिता परमात्माले पढाइरहनु भएको छ। ब्रह्माद्वारा भक्तिको फल दिइरहनु भएको छ। यस्तो निश्चय भए त फौरन भाग्ये। तर विरलै कुनै भागछन्। तिमीले चित्र धेरै राम्रो बनाउनु पर्छ। यिनको साथमा त्रिमूर्ति, वृक्षको पनि कनेक्शन छ। कति बच्चाहरूले धेरै राम्रो सेवा गर्छन्, कतिले फेरि डिस-सर्भिस पनि गर्छन्। बाबालाई थाहा छ— यो सबैथोक हुनु नै छ। नोकर चाकर आदि सबै चाहिन्छ। यदि ब्राह्मण बन्नु छ भने श्रीमतमा चल। कसैलाई दुःख नदेऊ। बाबाको परिचय सबैलाई दिँदै जाऊ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्पको संगमयुगमा यहाँ नै आउँछु। सबैको सद्गति गर्छु। मेरो पासमा त सबैलाई आउनु पर्छ। तिमीलाई थाहा छ— सबैका मुक्तिदाता र गाइडले यहाँ भारतमा नै जन्म लिनुहुन्छ। बाबालाई नाम रूप देखि न्यारा र सर्वव्यापी भनिदिएका छन्। भारतवासीहरूले नै ग्लानि गरेका छन्। उनीहरूको नै बेडा डुब्छ। धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट भएर आफूलाई हिन्दू भनिरहेका छन्। बाबा सम्मुख भन्नुहुन्छ— तिमीले कति धर्म ग्लानि गरेका छौ। मेरो पनि ग्लानि गरेका छौ। तिमी नै पवित्र देवी देवता थियौ। अहिले अपवित्र बनेका छौ। यिनै देवी-देवता मालिक थिए, त्यतिबेला यहाँ स्वर्ग थियो। यो त सबैले भन्छन्— अहिले कलियुग हो फेरि अवश्य चक्र दोहोरिनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प दुनियाँलाई नयाँ बनाउँछु। तिमी लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा गएर ट्रस्टी सँग मिल्न सक्छौ। आजकल माताहरूको मान कम छ किनकि भीख माग्नेवाला धेरै निस्केका छन्। तिमी राखी बाँध्न जाँदा उनले सम्झन्छन्— भीख माँग्न आएका होलान्। भनिदिन्छन्— फुर्सत छैन, भगाउने कोसिस गर्छन्। सफेद वस्त्रीधारी पनि धेरै निस्केका छन्। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— बहुरूपी बन, टिपटप भएर जाऊ। मोटरमा चढेर जाऊ। युक्ति पूर्वक कुरा गर। हामीले सुनेका छौं— तपाईंले लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर बनाउनु भएको हो, हामी तपाईंको दर्शन गर्न आएका हौं। तपाईंलाई थाहा छ— यिनै स्वर्गका महाराजा महारानी थिए। हामीलाई मन्दिर धेरै राम्रो लाग्यो, त्यसैले हाम्रो दिल भयो— बनाउने वालाको दर्शन गरौं। तपाईंलाई अवश्य यिनको जीवनी थाहा होला, हामीलाई पनि थोरै परिचय दिनुहोस्। यस्तो सोधेर फेरि उनलाई यथार्थ कुरा सुनाउनु पर्छ।

संन्यासी आदिलाई पनि तिमीहरूद्वारा नै मुक्तिको बाटो मिल्नु छ, उनलाई पनि सम्झाऊ। तिमी विना त उनीहरूको पनि कल्याण हुँदैन। यति ज्ञानको नशा हुनुपर्छ। सेवा ग्यौ भने नशा पनि रहन्छ। यस्तो होइन सानो कुराले अवस्था डगमग होस्। गायन गरिन्छ— स्तुति-निंदामा समान रहनु पर्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई बाबाले कति याद गर्छन्। किन याद नगर्ने? बनिरहेका छन् नि। मनुष्यले धेरै ठूला-ठूला मन्दिर बनाउँछन्, लक्ष्मी-नारायणको चित्र यस्तो होस्, जसलाई हेरेर खुशी होउन्। सारा दिन ख्याल चल्लु पर्छ— कसरी गएर सेवा गरूँ? चिन्तन गरेर भाषण गर्नुपर्छ। लक्ष्मी-नारायणको महिमा गर्नु पर्छ। यस्तो ठाउँमा जानु पर्छ, जहाँबाट ठूला-बडा मानिसको आवाज निकलियोस्, तब राम्रो हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ज्ञानको नशामा रहने गर। निंदा-स्तुतिमा समान स्थिति बनाऊ। अवस्था डगमग गर्नु छैन।
- २) सबैलाई बाबाको परिचय दिएर लक्ष्मी-नारायणको सच्चा जीवन कथा सुनाऊ। कल्याणकारी बनेर सबैको कल्याण गरेर श्रीमतमा अगाडि बढ्दै जाऊ।

वरदानः— समस्याहरूको पहाडलाई उड्ती कलाद्वारा पार गर्ने तीव्र पुरुषार्थी भव

जसरी समयको रफ्तार तीव्रगतिले सदा अगाडि बढिरहन्छ। समय कहिल्यै रोकिँदैन। उसलाई कसैले रोक्न चाहेर पनि रोकिँदैन। समय त रचना हो, तिमी रचयिता हौ। त्यसैले जस्तोसुकै परिस्थिति अथवा समस्याहरूको पहाड नै आवस्, तापनि उड्नेवाला कहिल्यै रोकिँदैन। यदि उड्नेवाला चीज गन्तव्यमा नपुगी रोकियो भने एक्सिडेन्ट हुन्छ। तिमी बच्चाहरू पनि तीव्र पुरुषार्थी बनेर उड्ती कलामा उड्दै जाऊ, कहिल्यै पनि थाक्नु वा रोकिनु हुँदैन।

स्लोगनः— यादको वृत्तिद्वारा वायुमण्डललाई शक्तिशाली बनाउनु— यही मनसा सेवा हो।